

Reviews

'De Miskenden' verheft het klagen tot tragikomische kunst

© Raymond Mallentjer

★★★★★ 3/5

Voorstelling - De Miskenden

Regisseur - Stefaan Van Brabandt

Gezelschap - Lazarus / Theater Arsenaal

Locatie - /

Cast - Günther Lesage, Greg Timmermans

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent. • gisteren om 12:16 • Bijgewerkt op: 08:55 •

Stefaan Van Brabandt schreef een sterke tekst voor Günther Lesage en Greg Timmermans over twee kunstenaars die zichzelf ondergewaardeerd voelen. 'De Miskenden' verheft het klagen tot tragikomische kunst.

‘M éér van dat jongens!’, denk je wanneer Günther Lesage als Mark Vanneste en Greg Timmermans als Kris D’Hondt in een hilarisch ongemakkelijke walshouding staan, in een gloed van bloedrood licht. Die scène is een van de geestige hoogtepunten van *De Miskenden*.

Lesage en Timmermans zijn topacteurs. Ze weten hoe de lach te bespelen. Met een opgetrokken wenkbrauw, een gebogen rug of een hand die stiekem naar het kruis schuift. Tijdens die wals leven ze zich uit in geestige subtiliteiten en doen het hongerige publiek genieten. Hongerig publiek? Welja., hongerig naar wat meer van zulke zotternij.

Tijdens die wals leven ze zich uit in geestige subtiliteiten en doen het hongerige publiek genieten. Hongerig publiek? Welja., hongerig naar wat meer van zulke zotternij.

Ze vertolken een zeurende docent aan een kunstacademie en een ontgoochelde ex-leerling. De twee werden vrienden. Zij delen een diepe teleurstelling in de kunstwereld – een ‘potsierlijk poppenwereldje’ – en in de mensheid. ‘De meeste mensen leiden een prefableven’, aldus het duo. Ze ontmoeten elkaar maandelijks aan Marks simpele formicatafel. Er staat een canvas klaar. Er is blauwe verf die zéér goed geroerd wordt door Mark. Verder dan roeren, geraakt de schilder helaas niet meer.

Intussen dikt het klagen stevig aan in zorgvuldig gecomponeerde zinnen. Zoals 'Autorijden door Vlaanderen, is een ritje door wansmaak' of 'Mooie vrouwen zijn voor mannen zonder verbeelding'. Intussen leer je alles over hun jeugd en hun eenzaam volwassen bestaan. De een is van 'eenvoudige komaf', de ander komt uit 'betere kringen'. Ze fileren het kunstacademiewereldje, laken het kunstwereldje. 'Er is nergens zoveel valsheid als in de kunsten', klinkt het. Onbedoeld trappen ze op elkaars hart. Wanneer de een alle conceptuele kunst zinloos noemt terwijl de ander zowat alle hedendaagse schilderijen afschildert als overbodig.

Van Brabandt levert een net zo rijke tekst als [zijn Sartre en De Beauvoir](#). Dit keer is de kern van de tekst politiek. We leven in een samenleving waarin burgers zich vaker wel dan niet miskend voelen. En zulke verbolgenheid voedt een radicale afkeer van de ander. Van Brabandts pen weet dit naar heldere, droogkomische zinnen te vertalen. Timmermans en Lesage staan in hun grijze plunje als grijze, gebroken mensen op het toneel. Hun klagen is het geklaag van de verzuurde westerling die uitmunt in navelstaarderij en minachting.

De auteur toont zich alweer groots. Maar als regisseur injecteert Van Brabandt net iets te weinig gensters in het spel. Het stuk kan wat meer slapstick – zoals de walsscène – verdragen die acteurs en publiek even 'vrijaf' geeft van het klagen. Van Brabandt regisseert iets te subtiel en wat te veel vanuit het woord.

Desalniettemin is deze *De Miskenden* bijzonder onderhoudend theater over twee troosteloze zielen die vaak een grijnslach en bevrijd geschater oogsten. Kortom, *De Miskenden* verheft het klagen tot tragikomische kunst.